Iadul

– Imi pare rău, Mlatlalmal, spuse purtătorul de cuvânt al Supremului Juriu. Imi pare rău că tocmai eu trebuie să-ți comunic sentința: Mlatlalmal, Iadul te aşteaptă!

Entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal se lungi ca un fuior, îşi schimbă culoarea din bleu pal în roşu carmin - nu fără a rătăci prin numeroase culori şi nuanțe intermediare

– se încolăci, se contorsionă, se înnodă de trei-patru ori, şi sfârşi prin a se spirala în jurul celuilalt, care optase pentru modelul romboedru cenuşiu - cel preferat, de altfel, de majoritatea membrilor Supremului Juriu.

– în amintirea prieteniei noastre din a treia existență, nu voi menționa în nici un raport această agresiune gravă, susură - solemn! - purtătorul de cuvânt, în timp ce vârfurile romboedrului i se metamorfozau în excrescențe tubulare, bântuite de curenți purpurii.

– N-am vrut să te înfurii, se scuză Mlatlalmal, retrăgându-se şi adunându-şi buclele într-un glob argintiu. Darnu m-am putut stăpâni. Iadul e o pedeapsă prea grea! Tu mă cunoşti doar, Aglorbalal. în nici o existență n-am căzut în păcatul agresivității în aşa hal încât să merit Iadul, doartu ştii asta foarte bine!

– Nu contează ce ştiu eu, răspunse sec Aglorbalal, recăpătându-şi indiferența cenuşie. Contează numai cele ştiute şi hotărâte de Juriul Suprem. Supremul Juriu *nu* greşeşte niciodată, de aceea sentințele sale *nu* sunt discutabile! Ca unul ce ți-a fost odată prieten, te sfătuiesc să renunți la argintiul nevinovăției şi să porneşti - chiar acum! - pe calea ispăşirii!

Mlatlalmal şuieră ascuțit, a pagubă şi a resemnare, şi, deşirându-se într-o şuviță neagră, şovăitoare, se strecură, de bună voie, prin orificiul tip sfincter al Incintei-cu-formă-bine-definită-şi-volum-la-limita-inferioară-a-necesității. în urmă-i, incinta îşi blocă calea de acces, încorsetându-l. Invadat de panică, încercă iarăşi şi iarăşi - dar fără succes

– să se dilate, până când se simți doborât de oboseală. Apoi, colac peste pupăză, închisoarea prinse a se contracta, şi entitatea gazoasă de tip masculin Mlatlalmal fu comprimată în aşa hal, încât îşi pierdu toate facultățile de percepție.

Când îşi reveni, avea formă impusă şi un volum aparent nemodificabil - „Mă simt preponderent solid, fir-ar să fie!" - şi era captiv în bezna unei cavități închise, inundate, aparținând unei alte entități preponderent solide, una de dimensiuni impresionante! Se agită îndelung, nedorind decât să evadeze. Dar nu reuşi decât atunci când entitatea închisoare, bănuită a fi de tip feminin, se alătură luptei lui, căci devenise ciudat de nerăbdătoare să-l expulzeze.

Mlatlalmal se pomeni pe neaşteptate într-o lume stranie, în care câteva entități preponderent solide, cu dimensiuni comparabile cu cele ale cărei de care tocmai se desprinsese, se agitau dizgrațios, în timp ce altele - evident nespiritualizate - zăceau imobile, dar amenințător solide şi periculos colțuroase. „Nu sunt destul de agresiv ca să mă descurcîn Iadul ăsta!"îşi spuse, clocotind de revoltă, şi vru să-şi urle gândul, dar nu reuşi să emită decât un orăcăit strident, prelungit.

– E băiat! Al treilea, nu, doamnă Brown? spuse una din entitățile preponderent solide, prinzându-l cu două apendice lungi. Deşi inițial dezagreabil, contactul avu darul să-l liniştească, revărsând asupra-i deplina uitare, atât a celor şase existențe precedente, cât şi a actualului său statut de condamnat la o viață în Iad - cea mai grea pedeapsă imaginabilă!